

Michiel van Eekeren:

‘Nederlandse expressie en Frans vakmanschap’

Michael van Eekeren woont met Karin en hun twee kinderen, Joris en Larissa sinds juli 2004 in Zuid Frankrijk. Beide kinderen gaan eenmaal per week naar de Nederlandse School van Yvonne Keijzer in Opio. Michael werkt op dit moment aan de publicatie van zijn eerste roman in Nederland.

“Er zijn natuurlijk allerlei redenen denkbaar waarom mensen in het buitenland wonen, maar voor mij speelde de behoefte om eens een tijdje van buitenaf naar het Nederland in roerige tijden te kijken, zeker een rol van betekenis. Het klinkt misschien tegenstrijdig, maar juist omdat de soms ontzetsende ontwikkelingen en de moeizame wijze waarop media en politiek daarop reageren, mij persoonlijk raakten, wilde ik er liever niet meer middenin zitten. Ik had het gevoel dat ik teveel gekleurde en te weinig realistische informatie op mij afgevuurd kreeg. Wil dat dan zeggen dat ik mij afwend van Nederland? Zeker niet. Als schrijver en journalist ben ik juist met niets anders bezig dan de huidige tijdgeest, ook die in Nederland. Ik schrijf er dagelijks over.

Hoe komt die tijdgeest dan tot mij? Ten eerste is daar uiteraard de satelliet-schotel. Als je naar de Nederlandse tv kijkt, dan mis je het nieuws en de achtergronden in ieder geval niet. Voor de opinie en de gekleurde informatie koop ik elke week de Volkskrant van zaterdag en de Franse krant Le Figaro van donderdag omdat daar de literatuuwbijlage in zit. Maar omdat ik de Volkskrant twee dorpen verderop moet halen, doe ik dat één keer in de week, waardoor ik meestal de Volkskrant pas op donderdag lees. Maakt dus niks uit, als het gaat om opinie. Het is rustiger, minder heftig omdat de hectiek van Nederland niet weerspiegeld wordt in je dagelijkse omgeving. Als er meer rust is, komt de informatie ook beter tot je en dan zie je dat er ook interessante ontwikkelingen zijn.

Uiteraard beïnvloedt het leven, en dan vooral het naar school gaan van je kinderen in het buitenland, ook de manier waarop je naar Nederland kijkt. Vergelijken is natuurlijk een favoriete bezigheid van expats. Op een einde-schooljaar-picknick van de ‘De Gouden Klomp’, de Nederlandse School in Opio, vertelde een Nederlandse moeder dat ze in Frankrijk zo weinig aan kunstzinnige ontwikkeling en expressie doen. Ook is het schoolsysteem zo klassikaal en competitief. Toch ben ik het hier niet helemaal mee eens. Ze doen hier wel degelijk aan kunstzinnige vorming, maar op een andere manier en met andere accenten. Zo heeft onze Joris (8) lange gedichten uit zijn hoofd moeten leren en moeten opzeggen in de klas. En zo bestond het slotfeest van de ‘école primaire’ uit een compleet avondconcert met hele serieuze, bekende (pop)liederen en chansons gezon-

gen door één groot a capella-koor van vier klassen onder leiding van een leraar dirigent. Er werd heel goed gezongen en ik was er echt van onder de indruk. Het verschil zit hem in de systematiek. In Nederland heerst het geloof in ‘de vrije expressie’, in het spontane en in Frankrijk geloven ze meer in ‘vakmanschap’ en overdracht daarvan door hard werken en repeteren. Dat zie je al bij de kleintjes op de ‘matternelle’. De eindejaarsmap van onze dochter Larissa (nu 5) in Nederland was een grote stapel Corneille-achtige ‘kunstwerken’, veel expressie, weinig lijn, veel dezelfde voorstellingen en dezelfde technieken. Hier kregen we Larissa’s werk mee in een grote keurige portofoliomap van behangpapier en er zaten prachtige dingen bij die zo ingelijst kunnen worden. Verschillende technieken en voorstellingen.” ■